

Arrest

nr. 283 610 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 29 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 augustus 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Jij, I.A.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op 30 november 2005 in het dorp Aminabad in het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je oudere broer, je oudere zus en je jongere broer. Je ging elke dag naar school en volgde religieuze lessen in de moskee, nadien hielp je je vader in de algemene voedingswinkel die hij op jullie domein uitbaat.

In de periode voordat jij je vader in de winkel begon te helpen, werkte je oudere broer Z.(...) er samen met je vader. Z.(...) werd in de winkel bezocht door de taliban, die hem ervan wilden overtuigen om mee te strijden in de jihad. Op een dag toen je broer alleen in de winkel was, werd hij benaderd door talibanleden. Jouw broer wilde niet met de taliban meegaan, maar de strijders verplichtten je broer om de winkel op slot te doen en dwongen hem om met hen mee te komen. Jullie hadden thuis niets gemerkt, maar andere dorpsbewoners hadden gezien wat er was gebeurd. Jouw gezin heeft nadien nooit meer iets van Z.(...) vernomen.

Op een dag, zo'n drie jaar na de verdwijning van je oudere broer, was jij alleen aan het werk in de winkel. Er kwamen twee talibanleden naar de winkel om boodschappen te doen. Terwijl spraken zij jou aan over de jihad, dat je met hen moest meevechten en dat je dan naar het paradijs zou gaan. Jij was bang en durfde niets te zeggen. De talibanleden namen hun boodschappen en verlieten de winkel. Twee of drie dagen later kwam er opnieuw een talib langs in de winkel, ditmaal een andere persoon. Jouw vader was er niet en ook deze talib begon tegen jou over de jihad, waarop hij de winkel weer verliet. Je vertelde opnieuw aan niemand wat er was gebeurd. Ongeveer twee dagen later kreeg je een derde keer de taliban in de winkel over de vloer. Deze twee talibanleden, andere personen dan de voorbije dagen, vertelden jou over de jihad en zeiden je dat je met de taliban moest meewerken. Nadat de taliban weer vertrokken was en je vader weer was thuisgekomen, vertelde je aan je vader wat er gebeurd was. Toen hij dit hoorde, belde je vader onmiddellijk naar het dorpshoofd, die je vader verzekerde dat hij het er met de taliban over zou hebben en de groepering zou vragen om jou met rust te laten. De volgende dag sprak de malik met de taliban, die echter kwaad reageerden en beledigingen uitten. Daaropvolgend vertelde de taliban aan het dorpshoofd dat ze jou meteen zouden komen meenemen. Nadat de taliban bij hem vertrokken was, belde de malik meteen naar jouw vader om uit te leggen wat er zich zonet had afgespeeld en om jullie te waarschuwen. Jouw vader besloot dat het veiliger zou zijn voor jou om Afghanistan te verlaten. In de uren die volgden, regelde je vader een smokkelaar die je nog diezelfde avond in het dorp kwam ophalen.

De volgende dag verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Tsjechië en Duitsland naar België. Je was in totaal ongeveer tien maanden onderweg. Vervolgens deed je op 30 november 2020 als niet-begeleide minderjarige een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gerekruteerd door de taliban, alsook dat je door deze groepering zal worden gedood indien je hen zou weigeren.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je een foto van jou in Afghanistan neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden ingelijfd door de taliban, dan wel door de groepering te zullen worden gedood indien je hen zou weigeren, nadat je reeds driemaal door talibanleden zou zijn benaderd (CGVS, p. 27). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door een gebrek aan aannemelijkheid, alsook kunnen er enkele merkwaardigheden worden vastgesteld, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou naar voren geschoven asielaas en je hieruit voortvloeiende vrees.

Wat betreft jouw verklaringen dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikt de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou of je oudere broer Z.(...) een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Jouw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de taliban jou bij wijze van spreken uit het niets in je winkel zou zijn beginnen aanspreken over de jihad en jou zou zijn beginnen aanmanen om de groepering te vervoegen (CGVS, p. 17), worden aldus reeds van in den beginne gekenmerkt door een weinig aannemelijk karakter.

Daarenboven blijken je verklaringen omtrent deze zogenaamde benaderingen tevens behoorlijk beperkt. Je geraakt in wezen niet verder dan te vertellen dat de taliban werkelijk uiterst beperkt en in algemene termen over de jihad zou hebben gesproken (CGVS, p. 23) Indien de taliban jou werkelijk driemaal zou hebben benaderd en ze jou hierbij wilden overtuigen van de jihad tegen de ongelovigen, dan zouden de leden ongetwijfeld meer hebben geprekeerd dan jouw vage verklaringen laten uitschijnen. De taliban zou daarenboven tevens niet hebben toegelicht op welke manier, wanneer of waar je je dan bij hen zou kunnen vervoegen, hetgeen tevens eigenaardig is als ze er werkelijk op gebrand zouden zijn geweest dat jij je zou aansluiten (CGVS, p. 24). Initieel verklaar je bovendien dat je vader je na je vertrek zou hebben verteld dat er nog steeds jongens door de taliban zouden worden ingelijfd (CGVS, p. 19, terwijl je later dan weer te kennen geeft dat je niet weet of er nog jongens worden meegenomen (CGVS, p. 23). Ook het gegeven dat je niet geheel coherent blijkt hieromtrent, doet de wenkbrauwen fronsen. Met dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen, die om te beginnen zoals hierboven reeds vermeld evenmin stroken met de beschikbare landeninformatie, slaag je er niet in om de vermeende rekrutering door de taliban enigszins aannemelijk te maken, waardoor je geloofwaardigheid verder in het gedrang komt.

Bovendien kunnen er nog verscheidene markante merkwaardigheden in je verklaringen worden opgemerkt, waardoor er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van je asielaas. Zo mag het verbazen dat jouw vader, terwijl hij geweten zou hebben dat de taliban met onmiddellijke ingang onderweg zou zijn geweest naar jullie woning, jou eenvoudigweg nog gedurende meerdere uren in wezen onbeschermd en onverhuld thuis zou hebben laten zitten terwijl hij aan het bellen zou zijn geweest (CGVS, p. 26). Dat jouw vader jou niet verder in veiligheid zou hebben gebracht en jij

simpelweg zonder meer zou hebben laten zitten op de plek waar de taliban jou al eerder zou hebben gevonden – de winkel ligt immers op hetzelfde domein als het huis (CGVS, p. 10) – nadat hij op de hoogte zou zijn gesteld dat een geharde groepering als de taliban op dat eigenste moment op weg was om jou te komen meenemen en dat desbetreffende talibanleden bovendien reeds erg kwaad zouden hebben gereageerd, kan moeilijk overtuigen. Het oogt daarbij eigenaardig dat je klaarblijkelijk nog gedurende uren de tijd zou hebben gehad om uit het dorp te ontkomen nadat de malik je vader met de zogenaamde waarschuwing over de taliban zou hebben opgebeld. De taliban zou immers van bij de malik zijn gekomen, wiens huis op slechts vijf minuten wandelen van het jouwe lag (CGVS, p. 22, p. 25). Dat de taliban na meer dan twee uren nog steeds niet bij jouw huis zou zijn aangekomen en jou dan ook nog eens zou zijn misgelopen terwijl je met de smokkelaar uit het dorp vertrok, kan bezwaarlijk overtuigen. Hoewel je dan later plots te kennen geeft dat je eigenlijk niet zou weten waar de malik die dag net met de taliban zou hebben gesproken (CGVS, p. 25), hetgeen tevens vreemd heet dat je dit nooit zou hebben geweten, gaf je immers eerder duidelijk aan dat zij bij het huis van de malik met elkaar zouden hebben gesproken (CGVS, p. 22). In dit licht doet het daarenboven de wenkbrauwen fronsen dat de taliban aan de malik zou hebben gezegd dat ze meteen naar jou zouden gaan om je tegen je zin mee te nemen (CGVS, p.), terwijl uit zijn acties kon worden afgeleid dat het dorps hoofd jou in bescherming zou nemen. Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban haar doelwit aldus reeds op voorhand zou laten weten dat hij onder dwang zouden worden meegenomen en hem aldus de kans zou bieden om te ontkomen, indien de groepering het werkelijk in die mate op jou gemunt zou hebben. Ook het zogenaamde gegeven dat de malik vervolgens, nadat hij dus een cruciale rol zou hebben gespeeld door je vader op de hoogte te brengen van de vermeende komst van de taliban en je dus in wezen zou hebben geholpen om te ontsnappen, werkelijk nooit enige verdere problemen met de taliban zou hebben gekend, lijkt weinig aannemelijk (CGVS, p. 25). Jouw verklaringen kaderen met andere woorden niet bepaald in een logisch geheel. Je geloofwaardigheid komt verder onder druk te staan.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jouw familie tot op heden nog steeds in hetzelfde huis in hetzelfde dorp aanwezig is en dat zij er hun leven in wezen zonder werkelijke problemen verderzetten (CGVS, p. 7, p. 12-13, p. 14). Daarbij leeft je familie niet bepaald discreet. Zo is je vader nog steeds actief in de winkel bij het huis, met name in dezelfde winkel als waar de taliban jou alreeds zou hebben benaderd. Je hebt tevens ooms, tantes, neven en nichten in dezelfde regio wonen en deze ooms zijn allen gewoon aan het werk (CGVS, p. 14-15). Voor je zus wordt er momenteel gezocht naar een geschikte huwelijkskandidaat, nadat er reeds huwelijksaanzoeken door andere families werden gedaan (CGVS, p. 13). Ook je broer neemt deel aan het openbare leven, hij gaat naar school en naar de madrassa. Indien de taliban werkelijk reeds eerder jouw oudere broer onder dwang zou hebben meegenomen en vervolgens werkelijk hetzelfde zouden hebben willen doen met jou, maar jij werkelijk net uit hun greep zou zijn ontsnapt, dan mag het enigszins verbazen dat de groepering je jongere broer – die inmiddels ongeveer vijftien jaar oud is – dan weer volstrekt ongemoeid zou laten. Indien de taliban het dus werkelijk op jou gemunt zou hebben, dan had de groepering met andere woorden reeds alle kansen, zeker nu de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen, om jou via je familie te treffen, in casu quod non. Buiten enkele bezoeken vlak na jouw vertrek uit Afghanistan, die merkwaardig genoeg werkelijk zonder gevolgen zouden zijn gebleven, zou je familie op geen enkele manier nog door de taliban zijn lastiggevallen (CGVS, p. 26-27). De machtsovername door de taliban heeft volgens jou bovendien slechts een beperkte impact gehad op het leven van je familie (CGVS, p. 20). Dat je familie na al die tijd in wezen ongemoeid in hetzelfde dorp zou zijn kunnen blijven wonen, terwijl jij en je vader in wezen rechtstreeks tegen de eisen van de taliban zouden zijn ingegaan en mensen die in jouw regio de taliban niet gehoorzaamden meteen werden gedood (CGVS, p. 19), kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielaanvraag en de vrees die je hieruit puurt.

Als laatste dient te worden aangehaald dat je verklaringen met betrekking tot de zogenaamde verdwijning van je oudere broer, gezien je hierboven reeds onaannemelijk en ongeloofwaardig bevonden verklaringen tevens aan geloofwaardigheid inboeten. Dat je broer op een dergelijke manier door de taliban zou zijn meegenomen om met hen de jihad te gaan vechten, oogt gezien de beschikbare landeninformatie alreeds weinig waarschijnlijk (zie supra). Je verklaringen omtrent deze zogenaamde gebeurtenis zijn, hoewel je op dat ogenblik nog jong zou zijn geweest, tevens tamelijk beperkt te noemen (CGVS, p. 20-21). Dat jij en je familie geheel niet zouden hebben gemerkt dat een gewapende groepering je broer tegen zijn wil uit jullie domein zou hebben meegenomen, maar andere dorpsbewoners dit gebeuren wel zouden hebben opgemerkt, doet daarbij de wenkbrauwen fronsen. Voorts komt het merkwaardig over dat je vader jou na de zogenoemde ontvoering van je oudere broer nooit iets zou hebben verteld over wat je net zou moeten doen indien de taliban jou op eenzelfde manier zou benaderen en dat er nooit verdere voorzorgsmaatregelen zouden zijn getroffen. Dit oogt des te meer eigenaardig daar jij in navolging van je

oudere broer de taken in de winkel had overgenomen en dus exact hetzelfde ging doen als je broer op het moment dat hij door de taliban zou zijn benaderd (CGVS, p. 11). Hoe dan ook kan er, indien de verdwijning van jouw broer als geloofwaardig zou worden beschouwd, hetgeen toch twijfels oproept, geen vrees in jouw hoofde ingevolge deze gebeurtenis worden vastgesteld. Je leefde immers nog gedurende jaren tot je vertrek uit Afghanistan samen met je familie op dezelfde plek, zonder enige verdere problemen (CGVS, p. 21). Aan de door jou geschetste persoonlijke problemen en vrees kan zoals hierboven reeds beargumenteerd, daarbij geen geloof worden gehecht. Er is aldus geen enkele indicatie dat jij een vrees zou dienen te koesteren, voortvloeiend uit de verdwijning van Z.(...), die niet geheel zonder meer als geloofwaardig kan worden bestempeld.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je ouders, je broer en je zus allen nog in je geboortedorp Aminabad in het district Qarghayi in de provincie Laghman, waar zij zelf tevens een leven hebben uitgebouwd. Daarnaast heb je nog ooms en tantes in de omgeving wonen. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om je de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. De foto, waarop je te zien bent in het gezelschap van twee anderen in Afghanistan – niets meer en niets minder –, is immers op geen enkele manier in staat om het door jou aangebrachte asielerelaas te onderbouwen. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat je in wezen geen enkel document ter staving van je identiteit neerlegt. Het CGVS is aldus eigenlijk niet in staat om deze op objectieve wijze na te gaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin

beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Voor wat de vluchtelingenstatus betreft, wordt in het verzoekschrift ingegaan op zijn jonge leeftijd, op de motieven aangaande de poging tot rekrutering door de taliban, op de gebeurtenissen na de waarschuwing van de malik, op huidige situatie van zijn familie en tot slot op de verdwijning van zijn oudere broer Z.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, de precaire socio-economische en humanitaire situatie en op de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. Verzoeker verwijst naar en citeert in dit verband uit diverse artikelen en rapporten.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:

- stuk 3: Asylus, *"Afghanistan: COI Repository, 1st september 2021 – 31th August 2022"*;
- stuk 4: schoolcertificaten;
- stuk 5: certificaat van deelname aan *"Initiative Local d'Accueil de Chaumont-Gistoux"*;
- stuk 6: certificaat van deelname aan een workshop *"Belgique Mode d'Emploi"*.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 9 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees door de taliban te worden gerekruteerd, alsook dat hij door deze groepering zal worden gedood indien hij zou weigeren, nadat hij reeds driemaal door de taliban zou zijn benaderd.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde persoonlijke vervolgingsproblemen met de taliban.

5.3. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn jonge leeftijd en benadrukt dat hij slechts vijftien jaar oud was toen hij in België om internationale bescherming verzocht. Zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten moet volgens verzoeker de door hem afgelegde verklaringen in perspectief plaatsen.

Verzoeker kan in zijn betoog niet zonder meer worden gevolgd. In het administratief dossier wordt aangegeven dat verzoeker is geboren op 30 november 2005. Op het moment dat de taliban hem zouden hebben willen inlijven, de reden van zijn vertrek uit Afghanistan, zou verzoeker tussen de 14 en 15 jaar oud geweest zijn. Er mag bijgevolg redelijkerwijs worden verwacht dat hij de beweerde gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt en dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten, zoals omtrent de beweerde benaderingen van de taliban, de gebeurtenissen na de waarschuwing van de malik en de huidige situatie van zijn familie. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 4 augustus 2022 bij het CGVS bijna zeventien jaar oud was. Dit gegeven versterkt dat van verzoeker redelijkerwijs

mag worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent zijn vluchtrelaas.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd en zijn hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige waardoor bijzondere procedurele noden in zijn hoofd werden aangenomen. Zijn persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoordelijke manier te benaderen, en dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, die opmerkingen konden formuleren en stukken neerleggen.

Verder blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van zijn verklaringen eveneens rekening is gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker nog aangeeft hoe moeilijk het is om te vertellen over de vervolging die men als gevolg van een trauma heeft ondergaan, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkens eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en doorleefde verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken in het administratief dossier op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop antwoorden formuleren. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

5.4. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban. Het gegeven dat rekrutering voorkwam in Afghanistan voor de machtsovername wordt op zich niet betwist. Dat gedwongen rekrutering een realiteit is, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, blijkt echter niet afdoende uit de beschikbare objectieve, actuele informatie in het rechtsplegingsdossier.

Uit het rapport EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan Recruitment by Armed Groups”* van september 2016 en de EUAA Country Guidance van april 2022, waarnaar wordt verwezen via weblink in de bestreden beslissing, blijkt dat de taliban (voorafgaand aan hun machtsovername in Afghanistan in 2021) zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze doorgaans voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij werd een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, komt slechts zelden voor. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. Concreet waren het meestal de stamouderen en commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers of enig beroep op andere banden was in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

In de door verzoeker aangebrachte informatie is sprake van getuigenissen en gedocumenteerde gevallen van gedwongen rekruteringen van kinderen en adolescenten. Uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat hoewel de taliban een intern beleid hadden om geen kinderen te rekruteren, er gevallen zijn gedocumenteerd van de rekrutering van post-puberteit jongens ('post-puberty

boys') door de taliban om onder meer zelfmoordaanslagen uit te voeren, actief deel te nemen aan de gevechten, 'improvised explosive devices' (IED's) te plaatsen, of om inlichtingen te vergaren. In zoverre er toch sprake zou zijn van rekrutering van minderjarigen, zou het niet om een grootschalige praktijk gaan. Verder leest de Raad dat de taliban in ruil hiervoor families soms contante betalingen of bescherming bieden. Er is ook sprake van dat de taliban kinderen misleiden, hen geld beloven of valse religieuze voorwendselen gebruiken.

Verzoeker meent dat zijn relaas steun vindt in de door hem aangehaalde documentatie doch de Raad kan dit betoog niet volgen. Verzoeker slaagt er, met het citeren uit algemene informatie en getuigenissen die geen betrekking hebben op zijn persoon, er immers niet in de pertinente overwegingen te ontcrachten op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij niet in concreto aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hij brengt geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden

Zo stelt de commissaris-generaal terdege vast: *“Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou of je oudere broer Z.(...) een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Jouw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de taliban jou bij wijze van spreken uit het niets in je winkel zou zijn beginnen aanspreken over de jihad en jou zou zijn beginnen aanmanen om de groepering te vervoegen (CGVS, p. 17), worden aldus reeds van in den beginne gekenmerkt door een weinig aannemelijk karakter.”*

Verder legt verzoeker vage en oppervlakkige verklaringen af over de wijze waarop de taliban zouden zijn te werk gegaan. Hij geraakt in wezen niet verder dan te vertellen dat de taliban beperkt en in algemene termen over de jihad zouden hebben gesproken (NPO, p. 23). Zoals hoger reeds aangestipt, kan zijn jonge leeftijd hiertoe geen verschooning bieden, zoals in het verzoekschrift ten onrechte wordt aangevoerd. Verder, indien de taliban hem werkelijk driemaal zouden hebben benaderd en ze hem hierbij wilden beïnvloeden en overtuigen van de jihad tegen de ongelovigen, dan zouden de leden ongetwijfeld meer hebben gepreekt in plaats van hem slechts een paar woorden over de jihad toe te stoppen tijdens het winkelen, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd.

De taliban zouden daarenboven tevens niet hebben toegelicht op welke manier, wanneer of waar hij zich dan bij hen zou kunnen voegen, hetgeen tevens weinig aannemelijk is als ze er werkelijk op gebrand zouden zijn geweest dat verzoeker zich zou aansluiten (NPO, p. 24).

Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen, die niet stroken met de beschikbare landeninformatie, kunnen verzoekers beweerde rekrutering door de taliban niet aannemelijk maken.

Het loutere gegeven dat verzoeker een jonge Pashtoun is die afkomstig is uit een ruraal gebied waar de taliban aanwezig zijn, neemt niet weg dat verzoeker de beweerde rekrutering in concreto aannemelijk moet maken, quod non, en doet bijgevolg aan het voorgaande geen afbreuk. Dat zijn broer alsook andere jongeren zouden zijn meegenomen (NPO, p. 21), in zoverre hieraan geloof kan worden gehecht, neemt niet weg dat verzoeker geen geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat zijn eigen persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

Bovendien blijkt zijn verdere vluchtrelaas te worden gekenmerkt door een aantal onaannemelijkheden die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

5.5. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat het *“[mag] verbazen dat jouw vader, terwijl hij geweten zou hebben dat de taliban met onmiddellijke ingang onderweg zou zijn geweest naar jullie woning, jou eenvoudigweg nog gedurende meerdere uren in wezen onbeschermd en onverhuld thuis zou hebben laten zitten terwijl hij aan het bellen zou zijn geweest (CGVS, p. 26).”* De uitleg in het verzoekschrift dat zijn vader tijdens het voeren van de gesprekken ter voorbereiding van zijn vlucht steeds aan zijn zijde was gebleven, doet hier geen afbreuk aan en neemt de imminente dreiging die boven hun hoofd hing niet weg. De vaststelling dat verzoekers vader hem niet elders in veiligheid zou hebben gebracht en hem simpelweg zonder meer zou hebben gelaten op de plek waar de taliban hem al eerder zouden hebben gevonden – de winkel ligt immers op hetzelfde domein als het huis (NPO, p. 10) – nadat hij op de hoogte zou zijn gesteld dat een geharde groepering als de taliban op dat eigenste moment op weg was om verzoeker te komen meenemen en dat desbetreffende talibanleden bovendien reeds erg

kwaad zouden hebben gereageerd, kan moeilijk overtuigen en stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees. Waar verzoeker nog aangeeft dat het normaal is dat het enkele uren heeft geduurd om te bellen met smokkelaars en een oplossing te regelen om hem het land uit te krijgen, bemerkt de Raad dat zijn vader perfect op een andere locatie deze telefoontjes kon plegen, te meer hij luidens verzoekers verklaringen een gsm had (NPO, p. 11).

Daarbij is het tevens weinig aannemelijk dat verzoeker klaarblijkelijk nog gedurende uren de tijd zou hebben gehad om uit het dorp te ontkomen nadat de malik zijn vader met de zogenaamde waarschuwing over de taliban zou hebben opgebeld; de taliban zouden immers van bij de malik zijn gekomen, wiens huis op slechts vijf minuten wandelen van het zijne lag (NPO, p. 22, 25). De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat de taliban na meer dan twee uren nog steeds niet bij hem huis zouden zijn aangekomen en hem dan ook nog eens zouden zijn misgelopen terwijl hij met de smokkelaar uit het dorp vertrok. Verzoeker legt hierover overigens tegenstrijdige verklaringen af. Hoewel verzoeker eerder duidelijk aangaf dat de taliban bij het huis van de malik met elkaar zouden hebben gesproken (*“Toen ze van het huis van de malik naar ons thuis waren gekomen had de malik naar mijn papa gebeld.”* NPO, p. 22), gaf hij later plots te kennen dat hij niet weet waar de malik die dag met de taliban zou hebben gesproken (*“Is de taliban dan naar het huis van de malik gekomen om met de malik te spreken? Die info heb ik niet. Heeft de malik met hen ergens in de berg gesproken of ergens anders, dat weet ik niet.”* NPO, p. 25). Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, met name dat hij niet wist waar de malik met de taliban had afgesproken, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. De vaststelling dat verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

In zoverre verzoeker laat gelden dat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van het KB CGVS slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, BS 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning). De Raad wijst erop dat voormeld koninklijk besluit geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

Los daarvan wijst Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigt.

Verder acht de commissaris-generaal het terdege weinig aannemelijk dat de taliban aan de malik zouden hebben gezegd dat ze meteen naar verzoeker zouden gaan om hem tegen zijn zin mee te nemen, terwijl uit zijn acties kon worden afgeleid dat het dorpshoofd verzoeker in bescherming zou nemen: *“Men kan zich immers de vraag stellen waarom een groepering als de taliban haar doelwit aldus reeds op voorhand zou laten weten dat hij onder dwang zouden worden meegenomen en hem aldus de kans zou bieden om te ontkomen, indien de groepering het werkelijk in die mate op jou gemunt zou hebben.”*

De uitleg van verzoeker dat dit eerder een manier was van de taliban om zowel de malik als zijn familie te terroriseren en te bedreigen, weet niet te overtuigen daar hij geen enkele verklaring kan bieden voor deze onaannemelijke actie van de taliban die luidens zijn verklaringen er werkelijk op uit waren hem te ontvoeren (NPO, p. 17, 25).

Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens volledig aan voorbij dat de malik, die een cruciale rol zou hebben gespeeld door zijn vader op de hoogte te brengen van de vermeende komst van de taliban en hem dus in wezen zou hebben geholpen om te ontsnappen, nooit verdere problemen met de taliban zou hebben gekend (NPO, p. 25). Gelet op de beschikbare informatie over de reputatie en werkwijze van de taliban en zoals verzoeker in het verzoekschrift zelf ook aangeeft, is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat ze de malik zouden ontzien.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dan ook dat verzoekers verklaringen niet kaderen binnen een logisch geheel.

5.6. In deze optiek acht de commissaris-generaal het terecht weinig geloofwaardig dat verzoekers familie, ondanks de problemen met de taliban, nog steeds probleemloos in hetzelfde huis in hetzelfde dorp kan wonen (NPO, p. 7, 12-13, 14). Daarbij stelt hij vast dat zijn familie niet bepaald discreet leeft: *“Zo is je vader nog steeds actief in de winkel bij het huis, met name in dezelfde winkel als waar de taliban jou*

alreeds zou hebben benaderd. Je hebt tevens ooms, tantes, neven en nichten in dezelfde regio wonen en deze ooms zijn allen gewoon aan het werk (CGVS, p. 14-15). Voor je zus wordt er momenteel gezocht naar een geschikte huwelijkskandidaat, nadat er reeds huwelijksaanzoeken door andere families werden gedaan (CGVS, p. 13). Ook je broer neemt deel aan het openbare leven, hij gaat naar school en naar de madrassa. Indien de taliban werkelijk reeds eerder jouw oudere broer onder dwang zou hebben meegenomen en vervolgens werkelijk hetzelfde zouden hebben willen doen met jou, maar jij werkelijk net uit hun greep zou zijn ontsnapt, dan mag het enigszins verbazen dat de groepering je jongere broer – die inmiddels ongeveer vijftien jaar oud is – dan weer volstrekt ongemoeid zou laten. Indien de taliban het dus werkelijk op jou gemunt zou hebben, dan had de groepering met andere woorden reeds alle kansen, zeker nu de taliban de macht in Afghanistan heeft overgenomen, om jou via je familie te treffen, in casu quod non. Buiten enkele bezoeken vlak na jouw vertrek uit Afghanistan, die merkwaardig genoeg werkelijk zonder gevolgen zouden zijn gebleven, zou je familie op geen enkele manier nog door de taliban zijn lastiggevallen (CGVS, p. 26-27). De machtsovername door de taliban heeft volgens jou bovendien slechts een beperkte impact gehad op het leven van je familie (CGVS, p. 20). Dat je familie na al die tijd in wezen ongemoeid in hetzelfde dorp zou zijn kunnen blijven wonen, terwijl jij en je vader in wezen rechtstreeks tegen de eisen van de taliban zouden zijn ingegaan en mensen die in jouw regio de taliban niet gehoorzaamden meteen werden gedood (CGVS, p. 19), kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.”

De uitleg dat hij slechts om de twee à drie maanden iets van zijn familie hoorde en ze alleen telefoontjes uitwisselden, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat zijn familie tijdens hun gesprekken nooit enig gewag heeft gemaakt van concrete problemen met de taliban sinds zijn vertrek uit Afghanistan. De bewering dat zijn vader hem niet wilde verontrusten met slechts nieuws, is niet meer dan een veronderstelling en komt niet overtuigend over. Zo is het allerm minst ernstig te noemen dat zijn vader hem niet op de hoogte zou willen stellen indien er meer nieuws was over de problemen met de taliban of indien ze zelf persoonlijk werden benaderd en bedreigd. Dit zijn elementen die immers direct zijn gelinkt aan de problemen die verzoeker beweerde te hebben gehad in Afghanistan en die verzoeker tot een definitief vertrek uit zijn land van herkomst hebben geleid. In die zin kan niet worden ingezien waarom zijn vader hem hierover niet zou informeren, te meer zijn vader redelijkerwijze moet hebben geweten dat zijn zoon er alle belang bij heeft om over alle actuele informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek.

Door verder louter eerder gedane verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die de hogere pertinente gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

5.7. Nog wat betreft de beweerde verdwijning van verzoekers oudere broer, stelt de commissaris-generaal terdege dat gelet op de beschikbare informatie en zoals uiteengezet onder punt 5.4., het reeds weinig waarschijnlijk is dat verzoekers broer op een dergelijke gedwongen manier door de taliban zou zijn meegenomen om met hen de jihad te gaan vechten. Hij vervolgt met recht: *“Voorts komt het merkwaardig over dat je vader jou na de zogenoemde ontvoering van je oudere broer nooit iets zou hebben verteld over wat je net zou moeten doen indien de taliban jou op eenzelfde manier zou benaderen en dat er nooit verdere voorzorgsmaatregelen zouden zijn getroffen. Dit oogt des te meer eigenaardig daar jij in navolging van je oudere broer de taken in de winkel had overgenomen en dus exact hetzelfde ging doen als je broer op het moment dat hij door de taliban zou zijn benaderd (CGVS, p. 11).”*

De weinig beduidende en nietszeggende uitleg dat het niet onlogisch is dat zijn vader hem niet heeft voorbereid gezien de ontvoering van Z. drie jaar geleden plaatsvond en zijn familie in die drie jaar niets heeft gehoord van de taliban, volstaat niet om deze pertinente vaststelling te weerleggen of te ontkrachten. Los daarvan, uit de verdwijning van zijn broer kan hoe dan ook geen vrees voor vervolging in verzoekers hoofde worden vastgesteld. De commissaris-generaal bemerkt: *“Je leefde immers nog gedurende jaren tot je vertrek uit Afghanistan samen met je familie op dezelfde plek, zonder enige verdere problemen (CGVS, p. 21). Aan de door jou geschetste persoonlijke problemen en vrees kan zoals hierboven reeds beargumenteerd, daarbij geen geloof worden gehecht. Er is aldus geen enkele indicatie dat jij een vrees zou dienen te koesteren, voortvloeiend uit de verdwijning van Z.(...), die niet geheel zonder meer als geloofwaardig kan worden bestempeld.”*

5.8. De door verzoeker voorgelegde foto vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen het motief van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal dit document correct beoordeelt als volgt: *“De foto, waarop je te zien bent in het gezelschap van twee anderen in Afghanistan – niets meer en niets minder – , is immers op geen enkele manier in staat om het door jou aangebrachte asielrelaas te onderbouwen.*

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat je in wezen geen enkel document ter staving van je identiteit neerlegt. Het CGVS is aldus eigenlijk niet in staat om deze op objectieve wijze na te gaan.”

5.9. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de onaannemelijkheden en het gebrek aan logica die worden vastgesteld. Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op de incoherentie in zijn verklaringen of er nog jongens door de taliban worden meegenomen en zijn beperkte verklaringen over de ontvoering van zijn oudere broer door de taliban, betreffen overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de hierboven besproken bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten en beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk worden gemaakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.10. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verlaten heeft, dat hij in België is geïntegreerd, regelmatig naar school gaat, deelneemt aan integratieworkshops en lokale initiatieven. Hij is dus geïntegreerd in de Belgische en Europese samenleving en loopt door de “Europeanisering” het risico door de taliban als spion te worden beschouwd. In het verzoekschrift wordt verder betoogd dat uit verschillende ‘rapporten’ blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben waardoor zij iedereen kunnen controleren die terugkeert naar Afghanistan. Verzoeker meent in dit verband dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld vanwege zijn verblijf in Europa. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Te meer daar uit talrijke rapporten blijkt dat buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen talrijk zijn sinds de taliban de macht overnamen.

5.11. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Aziel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is

gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

5.12. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO

“Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesies”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan

als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met

hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24).

5.13. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal immers daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die vallen onder het profiel van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.14. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in deze stand van zaken nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van

of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 november 2005 werd geboren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview op DVZ van 23 april 2021 dat hij Afghanistan een 10-tal maanden eerder had verlaten en dit tijdens de zomer (AD CGVS, stuk 9, vragenlijst DVZ, pt. 33; NPO, p. 15). Hieruit volgt dat verzoeker Afghanistan omstreeks mei/ juni 2020 heeft verlaten en dat hij toen ongeveer 14,5 jaar oud was. Verzoeker had dus al een zekere maturiteit en was grotendeels gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat hij een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om in concreto aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker stelt weliswaar dat hij in België is geïntegreerd en wijst erop dat hij hier school loopt (stuk 4). Verzoeker legt verder een certificaat voor van een deelname aan een workshop "*Belgique Mode d'Emploi*" van 18 mei 2021 voor die erop is gericht om een beter begrip van bepaalde Belgische culturele codes te verkrijgen (stuk 6) alsook een attest van 26 september 2022, opgesteld en ondertekend door zijn begeleiders in het lokale opvanginitiatief waar hij verblijft (stuk 5). In dit attest worden voornamelijk de aangename persoonlijkheid en karakter van verzoeker in de verf gezet naast een verwijzing naar zijn scholing en deelname aan activiteiten, zoals sport. Voorts wordt benadrukt dat verzoeker een goede beheersing van de Franse taal heeft en blijk geeft van een "*mooie integratie*" in België.

Dat verzoeker blijk geeft van een zekere vorm van integratie toont op zich echter nog niet aan dat er in zijn hoofd dermate sprake is van een daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering dat hij niet zonder gevaar kan terugkeren naar Afghanistan. De elementen die verzoeker heden voorlegt, zijn te summier en te beperkt en missen de nodige verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige toegeschreven verwestering aannemelijk te maken, laat staan een daadwerkelijke verwestering, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, aan te tonen.

De duur van zijn verblijf in België sinds november 2020, in casu twee jaar, is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie infra). Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker duidt verder nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïntegreerd.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker, die twee jaar in België is en de meeste van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker beweert ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als spion of ongelovige doch hij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'spion' of 'ongelovige' zal beschouwen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïntegreerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann).

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog steeds een uitgebreid en ondersteunend (familie)netwerk heeft in Afghanistan. Zijn ouders, broer en zus wonen allen nog in zijn geboortedorp Aminabad in het district Qarghayi in de provincie Laghman, waar zij een leven hebben opgebouwd. Daarnaast heeft verzoeker nog ooms en tantes in de omgeving wonen (NPO, p. 13-14). Tevens staat hij nog in contact met zijn familie (NPO, p. 14; verzoekschrift, p. 9). Er blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

In zoverre verzoeker de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat dit op zich evenmin om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

5.15. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij

opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in

casu de groep van asielzoekers, (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het Hof enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve en geactualiseerde landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstreckers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het

bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep voor 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen

humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken. Waar hij hierin verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Waar verzoeker stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15 (b) van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn, kan hij niet worden bijgetreden.

De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in dit land betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten M'Bodj (C-542/13) en M.P. (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van

een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (p. 32 en 115) en de EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*” van december 2016 (p. 109). Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, Sufi en Elmi, § 281).

Voor zover hij laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 zoals in de zaak Sufi en Elmi, kan verzoeker niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de-facto-ministers en -functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze van het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in voormeld arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en financiële/economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het taliban-regime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in nagenoeg heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘riots’, ‘protests’ en ‘strategic developments’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Laghman, verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, vonden er in die periode 18 veiligheidsincidenten plaats, waarvan 8 *battles*, 5 *explosions/remote violence* en 5 *violence against civilians*. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. ACLED kende geoprecisiecode 3 toe aan 4 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*); twee explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de moord op een voormalig medewerker van het National Directorate of Security (NDS) door onbekenden (*violence against civilians*). Laghman is daarmee de provincie met het tiende laagste aantal veiligheidsincidenten van de 34 provincies in Afghanistan.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, is er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert, zoals het Asylas rapport, is dezelfde of ligt immers minstens in dezelfde lijn dan deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Laghman – verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, met name in de provincie Laghman. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij aldaar een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES